

Fält nr 7

2016

Συλλογή

2010

Fält nr 7

2016

BOB

Jordanalys, som en del av Swamp Camp med elever från åk 8 på Frejaskolan i Gnesta.
Soil analysis, as part of the Swamp Camp with students from Frejaskolan in Gnesta

INTRODUKTION

I din hand håller du det sjunde numret av Fält som är ett temanummer om konstprojektet Swamp Storytelling. Fält är en tidskrift för beröringspunkter mellan samtida urban kultur och landsbygd och en språngbräda för samtal om konst och samhälle.

I Swamp Storytelling kopplar vi samman naturvetenskap och konst med fokus på våtmark. Vi drog igång projektet i Indien 2013, släpper detta nummer till Träskbiennalen i Gnesta 2016 och fortsätter arbetet i dess olika förgreningar långt in i framtiden. Så diskussionen fortsätter! Hör gärna av dig till oss med tankar och frågor.

Innehåll

6	Kärrets stordrömmar - Introduktion till Swamp Storytelling av Caroline Malmström	40	Katastrofer och folksjälar, av Åsa Anderberg Stollo
13	I mittenfåran, eller halvvägs, av Savita Vijayakumar	43	Tankar om yttre och inre hav, av Ingela Ihrman
20	Residency i träsket, av Caroline Malmström och Mikael Lindahl	53	Mufflonfår, av Åsa Anderberg Stollo
24	Dagbok från träsk, av Mikael Lindahl	55	Gegga, av Signe Johannessen
33	Med vakna sinnen, av Tasneem Khan	63	Att göra björksav, av Signe Johannessen
37	Den rituella Träskaftonsmåltiden, av Hägerstens Botaniska Trädgård		

INTRODUCTION

You are holding the seventh edition of Fält dedicated to the art project Swamp Storytelling. Fält is a publication about the synergies between contemporary urban culture and rural areas with which Art Lab Gnesta aims to create a springboard for dialogue between art and society.

In Swamp Storytelling we connect art and science by focusing on wetlands. We began the project in India in 2013, the publication release occurs during the Swamp Biennial in 2016, and the work continues well into the future in a myriad forms. The discussions continue! Do get in touch with questions and thoughts.

Content

9	A Marshlands Big Dreams: Introduction to Swamp Storytelling, by Caroline Malmström	38	The traditional Swamp Night Feast, by Hägerstens Botaniska Trädgård
12	At the middle scale, by Savita Vijayakumar	41	Disasters and National Spirit, by Åsa Anderberg Strollo
21	Residency in the swamp, by Caroline Malmström and Mikael Lindahl	48	Thoughts on the outer and inner seas, by Ingela Ihrman
25	Diary of a swamp, by Mikael Lindahl	61	Goo, by Signe Johannessen
28	Senses on alert, by Tasneem Khan		

Kärrets stordrömmar

Introduktion till Swamp Storytelling

“Jag som är det stillastående, bredande kärret, jag tål ingenting annat än en rasande fart. Inte en del av mig, inte ett skikt av mitt bitterstarka vatten är sovande – i obruten myllrande rörelse lever jag - lever ända ut till gränserna.”

Kärret – Eva Wichmann, 1942

Träsket, kärret, den bottenlösa dyn... språkligt får våtmarker ofta symbolisera ett motstånd, det svärgenomträngliga och förrädiska men också det förföriska och sugande. Flera mytologiska väsen har historiskt knutits till våtmarken: i grekisk mytologi sades monstret Hydra leva i ett träsk, där hon med åtta huvuden och förgiftad andedräkt spred död omkring sig. I äldre rysk mytologi var det Kikimoran som bodde i träsket och rövade bort barn.

Våtmark är ett paraplybegrepp för den typen av mark där vatten finns nära under, i eller strax över markytan men också vegetationstäckta vattenområden. Myrar, stränder, kärr, träsk och

”I fornsvenskan användes fitja för att beskriva våt ängsmark eller sumpmark, ett ord som i något förändrad form – fitta – idag beskriver ett kvinnligt könsorgan.

mossar är alla olika typer av våtmarker. Gemensamt har de att de är någonstans mitt emellan – varken fast mark eller blöt sjö. De är på väg någonstans, kanske en sjö på väg att växa igen, eller en bit mark på väg att bli sjö. Det finns något märkligt suggestivt och kroppsligt konnoterat i våtmarken. I fornsvenskan användes fitja för att beskriva våt ängsmark eller sumpmark, ett ord som i något förändrad form – fitta – idag beskriver ett kvinnligt könsorgan.

Tack vare sin låga syrehalt är våtmarken också en konserverande kraft och många arkeologiska fynd har gjorts där. År 1936 hittades Bockstensmannen i Bockstens mosse utanför Varberg. Han hade lämnats där någon gång på mitten av 1300-talet, men pålats fast i mossen för att inte kunna lämna platsen som spöke. Mossens syror bevarade hår, hud, skelett och kläder – till och med en bit av hans hjärna fanns kvar.

Men för en urban samtidsmänniska lockar inte våtmarken. Den är kladdig, blöt, opålitlig. För någon som endast stundtals gästar skogen är det svårt att se kärrets pågående arbete med att bryta ned, filtrera, skapa nytt liv. Sedan förra sekelskiftet har Sörmland förlorat omkring 90% av sina våtmarker eftersom människor har dränerat och dikat ur till förmån för skogsbruk och annan markanvändning. Våtmarkernas biologiska funktion har förbisett och nu pågår arbetet med att skydda, rekonstruera och bygga upp dem.

Vi är redan väl medvetna om vad de senaste hundratals åren av industriell, mänsklig aktivitet inneburit för planeten. Men i Swamp Storytelling vill Art Lab Gnesta sammanföra en naturvetenskaplig verklighet och konstnärlig förståelse för våtmarken. Om vi ser kärret både som en symbol för rådande klimatpolitik, nödvändiga omvandlingsprocesser och livets vagga: vad väntar då i fuktig dy, bland djupa rötter och pågående nedbrytning?

2004 innebar tsunamin stora geologiska förskjutningar för den indiska ögruppen Andamanerna. Saltvatten forsade in över jordbruksmarken och följdes av att mangroveträskan började ta över, då mangroven är det enda som kan växa i det bräcktta vattnet. När Art Lab Gnesta besökte Andamanerna 2013 fann vi av en slump den marinbiologiska forskningsstationen ANET (The Andaman & Nicobar Islands Environmental Team).

Tillsammans formulerade vi idén om ett utbyte. Syftet var att kombinera arbetsfälten för naturvetenskaplig forskning och konstnärlig produktion kring aktuella miljöfrågor, och samtidigt undersöka hur konst kan fungera som kunskapsförmedlare för ny forskning.

Som en del av utbytet har konstnärer bjudits in till skräddarsydda ateljévistelser och nära dialog med forskare och tjänstemän på Andamanerna och i andra delar av Indien, för att formulera nya perspektiv på frågor om miljö, klimatutmaningar och katastrofhantering. 2015 reste Mikael Lindahl som förste konstnär, och 2016 var det Ingela Ihrman som gästade residencyt. Från 2016 drivs projektet med stöd av Svenska institutet tillsammans med det indiska forskarnätverket Earth CoLab och fungerar som ett bilateralt utbyte där även indiska konstnärer kommer att besöka Gnesta.

Projektet har även producerat pedagogiska möten och arbeten relaterade till svenska kärr, som när

Foto/Photo: Caroline Malmström

Hägerstens botaniska trädgård firade nyinstiftade Träskafton i Gnesta sommaren 2015. Träskafton är en högtid till för alla, en hyllning till livet som kan firas närhelst en behöver det. Med nyskrivna sånger, ritualer och en specialkomponerad meny med bl a överraskningsbröd och brun läsk, är Träskafton en tradition att bära med sig länge. I Swamp Camp genomfördes 2015 en workshop i ett kärr utanför Gnesta. Då deltog omkring 100 åk 8-elever från Frejaskolan i ett naturvetenskapligt och konstnärligt utforskande av träsket tillsammans med svenska och indiska konstnärer, zoologer, statsvetare och lärare.

Dagen avrundades med ett gemensamt träskaftonfirande på en äng, en bit bort från kärret. Samma höst återkom vi till kärret med en grupp textilstudenter från Konstfack. Deras materiella förståelse av dessa biotoper bidrog ytterligare till vår syn på våtmarken. Sommaren 2016 presenterar vi en del av de processer som Swamp Storytelling varit med att möjliggöra i träskbiennalen, ett evenemang som är tänkt att återkomma vartannat år.

Precis som träskets gränser kan vara svåra att urskilja har projektet Swamp Storytelling inte helt tydliga linjer som avgör vad ligger innanför eller utanför. Snarare har det gett upphov till ett myller av överskridande möten, processer, samarbeten, konstverk, presentationer och texter.

I den inledningsvis citerade texten av Eva Wichmann – finlandssvensk författare verksam under 1900-talets första hälft – talar kärret i jagform. Hos Wichmann utgör kärret ett arbetande subjekt, som puttrar, bryter ned och bygger upp olika beståndsdelar i en tät och näringsrik enhet. Det är en bra bild av den fantastiska potential som finns i att titta på våtmarken utifrån dessa perspektiv, och tillsammans planerar vi att göra det i flera år framöver.

/Caroline Malmström, Art Lab Gnesta

Foto/Photo: Peter Olsén

A Marshland's Big Dreams:

Introduction to Swamp Storytelling

**"I am like a wide marsh standing still, I cannot stand anything except a raging speed. Not a single part of me, not a drop of bitter water is asleep – I live in an uninterrupted movement – living all the way to the boundaries."
The Marsh, Eva Wichmann, 1942**

The swamp, the marsh, the bottomless mire. Wetlands are often symbols for resistance in language, representing the impenetrable and treacherous, as well as seduction and desire. Many mythological creatures have been historically connected to wetlands. In Greek mythology, the eight-headed monster Hydra lived in a swamp and her poisonous breath killed everything around. In older Russian myths, Kikimoran lived in a swamp and abducted children.

Wetland is an umbrella term for terrains flooded by water near the surface and for waters covered with vegetation. Mires, beaches, marshes, swamps and bogs are all different kinds of wetlands. They share the condition of being in between something – neither a firm ground nor a wet lake. They are going somewhere, maybe a lake on its way to growing again or a piece of land trying to become a lake. There are connotations of flesh and seduction in wetlands. In old Swedish, the word *fitja* was used to describe something between a meadow and a marsh which in its modern form – *fitta* – is the word used to describe female genitals.

Due to low oxygen levels, wetlands are good at conserving organic matter and have been the source for many archaeological finds. In 1936, the man from Bocksten was found at the Bocksten bog outside Varberg, Sweden. He had been left there sometime in the 1300's when he was staked through the chest to not leave the bog as a ghost. The bog's acids had preserved his hair, skin, bones and clothes. Even a part of his brain remained.

Urban people of today are not easily lured to wetlands. They are sticky, wet, unreliable. For someone who only visits a forest for a brief moment, it is hard to notice the marsh's continuous labor of decomposing, filtering and creating new forms of life. Since the turn of the century, Sörmland has lost approximately 90% of its wetlands due to drainage and ditches built for the forestry industry and other rural activities. Their biological function have been overlooked, and work is now underway to protect and reconstruct them.

We are well aware of the effects of industrialism and several centuries of human activity on the planet. In *Swamp Storytelling*, Art Lab Gnesta intends to combine a biological reality with artistic interpretation of the wetlands. If we see the marshes as a symbol of contemporary climate politics, necessary processes of transformation and as the cradle of life, what awaits under the damp mud, among deep roots and continuous decomposition?

In late 2004, the tsunami caused great geological displacements for the Andaman archipelago in India. When salt water flooded farmlands, mangroves took over these areas since it was the only vegetation that could grow in brackish water. When Art Lab Gnesta visited the Andamans in 2013, we accidentally found a marine biology research station ANET (The Andaman & Nicobar

Islands Environmental Team) in the islands. Together we developed the idea of a future exchange aiming to combine fieldwork for biological research with artistic production about current environmental issues, and also to investigate how art could function as a way to mediate knowledge for future research.

As a part of the collaboration, artists were invited to residencies and close dialogue with researchers and politicians in the Andamans and in other parts of India. They would help formulate new perspectives about environmental issues, climate challenges and disaster management. In 2015, Mikael Lindahl inaugurated the program, and in 2016 Ingela Ihrman became the resident artist. From 2016 onwards, the project is supported by a bilateral cooperation with the Swedish Institute and Earth CoLab, an Indian research network, and will also welcome Indian artists in Gnesta.

The project has also created educational initiatives related to Swedish marshes, such as Hägersten Botanical Gardens' inaugural Swamp Night in Gnesta in the summer of 2015. The Swamp Night is a festival that celebrates life whenever it is needed. With original songs, rituals and a special menu with "surprise bread" and "brown soda," the Swamp Night is a tradition created to last a long time. A workshop about scientific and artistic research was held at Swamp Camp in a marsh outside Gnesta with one hundred middle school students from Frejaskolan, Swedish and

Indian artists, zoologists, political scientists and teachers. The activities ended with a collective Swamp Night celebration on a meadow near the marsh.

We returned to the marsh in the fall with a group of textile students from Konstfack. Their material understanding of these biotopes contributed to our view of the wetlands. In the summer of 2016, we will present some of the experiences in Swamp Storytelling at the Swamp Biennial, an event meant to be repeated in the future.

Like the wetlands, the project Swamp Storytelling has blurry boundaries making it hard to define what is inside or outside. These moving boundaries have yielded many interesting meetings, processes, collaborations, artworks, presentations and texts.

In Swedish-Finnish author Eva Wichmann's words, the marshes speak from a first person perspective. The marshes are an active subject that flows, decomposes, reconstructs its constituent parts into a dense and rich entity. It represents the fantastic potential of finding new perspectives about marshlands, and we plan to continue working on this together for years to come.

/Caroline Malmström, Art lab Gnesta

At the middle scale

“Attention without feeling, is only a report” observed poet Mary Oliver in her book ‘Our World’. In the solitude of the swamp, my eye is immediately drawn to life in all scales, I note the familiar smell, the sticky softness of the mud and something shifts inside me.

I stand still. I absorb. I listen.

The wetlands of the Indian sub-continent and Scandinavia have things to say, they often whisper and so, go unheard, drowned by white noise of the city and its industry. The project Swamp Storytelling began with a serendipitous meeting; it was

I mittenfåran, eller halvvägs

”Uppmärksamhet utan känslor, blir bara en rapport”, konstaterade poeten Mary Oliver i sin bok ”Our world”. Och jag står ensam i ett träsk och känner hur mina sinnen omedelbart fylls av livets alla intryck. Den välbekanta doften, den leriga, klibbiga mjukheten och hur det påverkar mig.

Jag blir stilla. Jag absorberar. Jag lyssnar.

Våtmarkerna i den indiska subkontinenten och Skandinavien har saker att säga oss – om vi bara lyssnar. Men de viskar, och drunknar tyvärr ofta i högljutt brus från staden och industrin.

organically composed to investigate and stretch the imagination of scientific inquiry and contemporary art practice in this in-between zone of land and water.

Through this project, Art Lab Gnesta's vision to push the boundaries of the artistic process blends seamlessly with Earth CoLab's experiments with different ways of viewing an ecosystem. This collaborative approach draws multiple perspectives and expertise to not just draw attention to swamp and its ecological significance, but immerses each individual that is brought to this landscape with a sense of biophilia. It attempts to find an entry point for necessary dialogue around the idea of the swamp.

Projektet Swamp Storytelling kom till av ett slumpartat möte och är organiskt sammansatt för att kunna undersöka och vara en bro – eller om vi ska säga spång – mellan vetenskap, forskning och samtidskonst i detta gränsland mellan land och vatten.

Projektet har förvaltat Art Lab Gnestas vision om att utmana gränserna för den konstnärliga processen, och Earth Colab's idéer om att närma sig ett ekosystem på olika sätt. Samarbetet har genererat nya perspektiv och möten med expertis som inte bara får oss att uppmärksamma träsk och dess ekologiska betydelse, utan också läker och fördjupar varje individ i mötet med den speciella naturen. Vi har sett att projektet skapar ingångar till viktiga samtal om träsket som idé.

Våtmarkerna i Indien och Sverige lever parallella liv. På båda håll har de inspirerat vår folktro och mytologi i berättelser om troll, älvor, demoner och spöken. Och i våra moderna samhällen väcker de frågor om nytta och värde, genom att ligga där, så provocerande öde och otillgängliga. Endast ett fåtal forskare har ännu intresserat sig för den klibbiga vätan. Så vi frågade oss vad som skulle hända om vi bjöd in konstnärer att ta av sig barfota och kliva ner? Vilka historier skulle de inte kunna väva tillsammans?

Två år senare är Swamp Storytelling ett faktum. Samarbetet lämnar snabbt den experimentella fasen och blir en kittel för tvärvetenskapliga undersökningar, möten och frågor som inspirerats av träskets svajiga grunder och missförstådda utrym-

”vad som skulle hända om vi bjöd in konstnärer att ta av sig barfota och kliva ner?”

The mangroves of India and inland swamps of Sweden live parallel lives. Rooted in folklore the setting houses mythical creatures – goblins, demons and ghosts. In the modern day, it provokes ideas of the wasteland real estate and the no man’s territory. Only few scientists trudge through the sticky soil... but what if we brought artists to plant their bare feet too? What stories would they weave together?

Two years later, ‘Swamp’, has agency. Swamp Storytelling is quickly transcending its experimental phase into being a cauldron for a trans-local discourse founded on these shaky grounds, its misunderstood spaces. The project amplifies its whispers; it becomes a classroom, a laboratory and living metaphor to understand our relationship to the world around us.

Pause.

“Infrared satellite imagery, optical telescopes, and the Hubble space telescope bring vastness within our visual sphere. Electron microscopes let us wander the remote universe of our own cells. But at the middle scale, that of the unaided eye, our senses seem to be strangely dulled. With sophisticated technology, we strive to see what is beyond us, but are often blind to the myriad sparkling facets that lie so close at hand. We think we’re seeing when we’ve only scratched the surface.”

Gathering Moss: A Natural and Cultural History of Mosses,
Robin Wall Kimmerer

And so too with this project, we have only just peeled a layer. Like the arching roots of the Rhizophora tree, Swamp Storytelling has slowly extended itself in the form of its ‘Artist in Residence’ program in a unique framework of a field

men. Träsket återuppstår som vad det verkligen är: Ett klassrum, ett laboratorium och en levande metafor för att på djupet förstå vårt förhållande till världen omkring oss.

Paus.

”Infraröda satellitbilder, teleskop och rymdteleskopet Hubble sätter gränserna för vår visuella sfär. Elektronmikroskop låter oss vandra till fjärran universum i våra egna celler. Men när det gäller mittenskan, den värld vi når med blotta ögat, verkar våra sinnen vara märkligt slöa. Med sofistikerad teknik strävar vi efter att se vad som är bortom oss, samtidigt som vi ofta är blinda för de glittrande aspekter som ligger så nära till hands. Vi tror att vi ser, men vi har bara skrapat på ytan.”

Gathering Moss: A Natural and Cultural History of Mosses,
Robin Wall Kimmerer

”Mosses are not elevator music; they are the intertwined threads of a Beethoven quartet.

based- mobile residency. ‘Swamp Camp’ under its umbrella brings students to explore the mangroves through an interdisciplinary lens which mixes the possibility curricular themes to come alive at a single site.

Somewhere I heard someone say, “Mosses are not elevator music; they are the intertwined threads of a Beethoven quartet.” The politics of the SWAMP is more relevant to us than complex and we think, its an intricate web. We hope the coming years of Swamp Storytelling the projects is able to tell tales at scales that are relatable, where they transcend geographical boundaries and speak to/learn from/exchange thoughts, ideas and aspirations for our future world.

At this juncture, lets try and tune in to its subtle rhyme...

/Savita Vijayakumar, Earth CoLab, Foto Photo: Tasneem Khan

Det där med att skrapa på ytan blev tydligt för oss genom resans gång. Vi ville sammanföra konst och vetenskap på ett experimentellt sätt och initierade ett ”Artist in Residence”-program med hemvist på miljöforskningsstationen ANET på Andamanerna i Indien. Men bara ett år senare hade projektet förgrenat sig och blivit unikt i sin form som ett mobilt Swamp Camp. Nu kunde vi bjuda in elever att tvärvetenskapligt undersöka mangroveträsk utan geografiska gränser.

Som i alla samarbeten mellan Indien och Sverige har Swamp Storytelling väckt frågor om förhållandet mellan öst och väst, eller som vi säger Global North och South. Projektet finansieras med medel från Europa som införlivas i södra Asien och med det aktualiseras förstås historiska aspekter om maktstrukturer. Men vi har tagit in dem och diskuterat fram en kreativ gemensam grund där Earth Colab och Art Lab Gnesta får lika resurser och lika ansvar. Medvetenhet och ett kritiskt öga är viktigt för att undvika fallgropar när nu samarbetet spänner över olika världsdelar.

Jag hörde någon säga en gång, ”våtmarker är inte banal muzak, de är sammanflätade trådar av en Beethovenkvartett.” Och det turerna kring vårt projekt ”Swamp Storytelling” säger oss är nog mer relevant, komplext och intrikat än vi förstår idag. Vi ser fram emot de kommande åren i projektet, där nya historier på överraskande och kanske skeva skalor ska överskrida geografiska gränser och lära oss tala till / lära av / utbyta tankar, idéer och ambitioner för vår gemensamma framtida värld.

I detta nu kan vi bara fortsätta lyssna på dess subtila viskningar...

/Savita Vijayakumar, Earth CoLab, Foto Photo: Tasneem Khan

Residency i träsket

Mikael Lindahl, Artist in residens, Swamp Storytelling i samtal med Caroline Malmström, Art Lab Gnesta.

– Du var den första konstnären som bjöds in att vara del av Swamp Storytelling, och reste till Andamanerna vintern 2015. Vilka förväntningar hade du innan du reste?

– Jag visste inte så mycket om forskningsbasen, men jag hade en idé om träsket. Men jag trodde nog att det skulle vara djupare och på något sätt ännu mer otillgängligt än vad det faktiskt var. I början jobbade jag med en idé om en film om naturfilm, och jag tänkte samla material till det. Men mer och mer förstod jag att det här skulle bli en helt annan typ av film.

Mitt första möte med träsket på Andamanerna och min idé om det var helt olika saker. Istället började jag fundera på en historia hemifrån Värmland, om en mosse där man sänkt ner saker man ville bli av med. Jag blev intresserad av idén om träsket

Foto/Photo: Mikael Lindahl

Residency in the swamp

Mikael Lindahl, Artist in residence, Swamp Storytelling in conversation with Caroline Malmström, Art Lab Gnesta.

– You were the first invited artist to participate in Swamp Storytelling, and you travelled to the Andamans in the winter of 2015. What were your expectations before leaving?

– I didn't know so much about the research centre, but I had an idea about the swamp. I thought it was deeper and less accessible than it actually was. In the beginning I worked with an idea for a film about nature films, and I wanted to gather material for that. But then I understood that this would be a completely different kind of film.

My first encounter with the Andaman swamp and my idea about it were different things. Instead, I began to think about my history in Värmland, about a bog where people put things they wanted to throw away. I became interested in the idea of a swamp as a dumping place where things we no longer need are hidden or abandoned.

– One of your earlier works was a fictional nature documentary about a small animal that lives in wetlands – the mull creature. In several works you have been interested in the boundaries between fiction and science, often playing with a documentary style. What kind of exchange did you have with the scientists at ANET?

– I interviewed some of them about their relationship to the mangrove swamp. Most of them spoke of it as an exceptional space, a place where the entire life chain still existed. A place

som en plats att dumpa, gömma och lämna saker man inte längre vill ha.

– Ett av dina tidigare verk är en fiktiv natudokumentär om ett litet djur som lever i våtmarker – mulldjuret.

I flera verk har du också intresserat dig för gränserna mellan fiktion och vetenskap, ofta i lek med en dokumentär stil. Vilket utbyte hade du med forskarna på ANET?

– Jag intervjuade några av dem om deras relation till mangroveträsket. De flesta pratade om det som en urplats, en ställe där hela livskedjan fanns närvarande. En plats där död och födelse existerar sida vid sida. De flesta hade ju ett strikt naturvetenskapligt förhållande till det, och bar kanske inte på den mytologiska dimension som jag tyckte var intressant.

– Hur har du jobbat vidare efter att ha kommit hem till Sverige?

– Jag har fortsatt min research och arbetat vidare med det filmade materialet från Andamanerna. Tex har jag träffat Moa Israelsson Forsberg, en konstnär som arbetar med sumpmarker i USA. Hon pratade om träsket som en kittlande, sublim plats.

Jag har också filmat omgivningarna kring en mosse i Värmland. Tidigt 1900-tal levde en kvinna där i skogen lite utanför samhället, och det sades att hon överlevde genom att sälja hembränt som hon producerade. Efter hennes död sänktes maskinen som brände spriten ned i mossen, och det har gjorts flera försök att dragga upp den. Men ingen har ännu hittat den. Träsket som en plats för det undangömda och bortglömda intresserar mig.

where birth and death exist side-by-side. Most had a strict scientific relationship to it and had little to say about the mythological dimension I was interested in.

– How did you continue working when you returned to Sweden?

– I continued my research with the footage shot in the Andamans. I met with Moa Israelsson Forsberg, an artist working with bogs in the USA, and she spoke of the marshlands as an exciting and sublime place. I also filmed the surroundings of a bog in Värmland. In the early 20th century, a woman lived there and rumour says that she survived by selling moonshine which she produced herself. After her death, the distiller she used to make the spirit was thrown in the bog and despite several attempts at finding it, no one has yet succeeded. The swamp as a place for the hidden and forgotten interests me.

Foto/Photo: Mikael Lindahl

Dagbok från träsk:

2/1 Sitter på Köpenhamns flygplats. Packat myggnät och malariamedicin. Varför är det så dyrt på flygplatser?

4/1 ANET folket mötte mig och gav mig mat. Det var gott! Basen är en samling hyddor i en stor träddunge med ett kök och ett bibliotek i mitten. Bredvid ligger ett dykcenter. Den bästa platsen verkar vara bibliotekets veranda. I hyddorna bor forskare och dykinstrutörer. Längre bort ligger ett mangroveträsk. Det är det som tilltalar mig mest. Dom berättade just nu att det inte finns någon malaria här. DOPE!

6/1 Var ute i träsket idag. Det bubblar och göttar sig i olika hål och en massa konstiga djur springer runt. Bäst var en liten fisk som heter muddskipper, den andas luft och känns som en något väldigt gammalt.

10/1 Gjorde en timelaps video. Fångade en ödla, monitor lizzard, jättestor! Forskarna blev förvånade att den var så nära husen! Kom en busslast med indiska och amerikanska studenter nu också.

11/1 Forskarna tog oss ut i träsket på natten och tittade på ormar. Dom amerikanska studenterna matade dom med mudskippers, känns som dom fått sin natursyn från Animal Planet. Xtrem HunterZ.

13/1 Funderar på vad jag ska arbeta med här.

Finns många paralleller med mulldjuret. Jag ska filma i mangroveträsket. Det är så jag vill arbeta, jag gör en bild som jag utgår ifrån.

19/1 Idag har jag filmat i träsket, på natten och på dagen. Det gick bra, närbilder på djur som tittar på mig. Ett spår?

24/1 Allt i undervattnet ser läskigt ut, eller magiskt. Är det för att människan har en svag relation till undervattnet? Eller för att det som vi inte känner igen tolkar vi som läskigt? Fick en skräckbild av en eremitkräfta.

28/1 Jag var ute i träsket med en fransman på natten. Vi fann en cuttlefish, typ jaktversionen av en bläckfisk, som jagade jättemycket. Blev bra bilder tror jag!

29/1 Vart har jag lagt mitt mitt pass?

30/1 Idag ska jag intervjuva en som bott här länge om hans relation till mangroven. Jag mötte på min nya hatdjur, jättetusenfotingen. Den sprang över stigen och ignorerade mig, SOM TUR VAR för dom är extremt aggressiva och bettet orsakar "excruciating pain". Oj oj oj.

1/2 Funderar på filmen jag gör. För mig symboliserar träsk någon slags gränslös underjord. Ursörja av bottenlöshet. Men det finns botten på mangroveträsket. Typ sandbotten. För att var ett träskt är det faktiskt väldigt trevligt. Hm.

9/2 Filmat i träsket. Jag har ofantliga mängder material nu. Det har en hypnotist inverkan på

mig, typ varje dag tänker jag, men det där har jag ju inte filmat...

11/2 Har gjort intervjuer med en massa människor här på ANET om deras relation till träsk.

15/2 Nu sitter jag på flyget hem, igår var det avslutningsfest, det var rätt så kul, visa lite av mitt material och bjöd på öl. Känns märkligt att åka hem.

/Mikael Lindahl, AIR, Swamp storytelling 2014-2015

Diary of a Swamp:

Jan. 1st Sitting at Copenhagen airport. Packed a mosquito net and malaria pills. Why is everything so expensive in airports?

Jan. 4 ANET people welcomed me and gave me food. It was good! The base is a collection of cabins in a large clearing with a kitchen and a library in the middle. Next to is the diving centre. The best place seems to be the library's veranda. The researchers and diving instructors live in the cabins. The mangrove is close to the site. That's what attracts me the most. They said that there is no malaria here. DOPE!

Jan. 6 Went to the swamp today. It bubbles and moves in different directions and many strange animals run around. The best was a fish called a mudskipper, it breathes air and feels like something really ancient.

Jan. 10 Shot a time-lapse video. Caught a lizard, a Monitor lizard, huge! The researchers were surprised they came so close to the houses. A busload of Indian and American students also arrived.

Jan. 11 The researchers took us to the swamp at night and we looked at snakes. The American students fed them mudskippers, it feels like they got their sense of nature from Animal Planet. Xtrem HunterZ.

Jan. 13 I am wondering what I will be working with here. There are a few parallels with the mull creatures. I will film in the mangrove. This is how I

want to work, I make an image and go from there.

Jan. 19 Today I filmed in the swamp, at night and during the day. It went well, close shots of animals looking at me. A clue?

Jan. 24 Everything underwater looks scary or magical. Is it because humans have a weak relationship to under water? Or is it because we fear what we do not recognise? Had a terrifying image of a hermit crab.

Jan. 28 I was in the swamp at night with a Frenchman. We found a cuttlefish, the hunting version of an octopus, that hunted a lot. Good images, I think!

Jan. 29 Where did I put my passport?

Jan. 30 Today I will interview someone who has lived here a long time about his relationship to the mangrove. I found a new creature to hate, the giant millipede. It crossed the path and ignored me, LUCKY ME because they are extremely aggressive and the bite causes "excruciating pain." Ouch.

Feb. 1 Wondering about the film I am making. For me, the swamp symbolises something the boundless underground. A lament of bottomlessness. But there is a bottom in the mangrove. Like a sand bottom. Because where the swamp is it is quite pleasant. Hm.

Feb. 9 Filmed in the swamp. I have immense amounts of material now. It has a hypnotic effect on me, like everyday I think, oh, I haven't filmed that yet...

Feb. 11 Made interviews with several people here at ANET about their relationship to the swamp.

Feb. 15 Now I am sitting on the airplane on my way home. Yesterday was the goodbye party, it was quite fun, I showed a little bit of the material and bought them some beer. It feels strange to go home.

/Mikael Lindahl, AIR, Swamp Storytelling 2014-2015

Foto/Photo: Mikael Lindahl

Foto/Photo: Tasneem Khan

Senses On Alert

In the summer of 2015 Art Lab Gnesta and Earth CoLab invited 100 students from the local municipality school in Gnesta, to join our project 'Swamp Storytelling'.

Arriving from a tropical coastal mangrove, into a temperate fresh-water swamp, had all my senses on alert instantaneously! After extended observation and awe at the variety and density of moss alone – it was then possible to broaden one's gaze. The concentric zonation was striking, and visible by the transition in flora and the texture of the soil under my feet. From the forest and moss covered periphery to the tall grasses (that I later discovered, are the floating skeleton of a living swamp), and then the swaying sensation underfoot (gungfly).

This yellow waterbed of moss made me slow down and be cautious of every next step. Every inch was full of new colours, signs, trails, smells and textures. A number of edible berries and flowers were on their last flurry before the autumn set in.

The fun and adventure began in the bus, on our way from school yard to 'träsk'. The students grouped themselves into teams of 5 – each team got a map, accordion challenge sheet and a set of cue cards. The trail to the swamp was freckled with a few signboards to subtly force observation for orientation and inquiry, thus setting the tone.

Each team navigated the trail based on their map and corresponding trails. Their accordion sheet set out tasks for each section of the trail, such as 'document 5 sounds on this segment of the trail'. Similarly the teams stopped to notice smell, textures underfoot and colours, based on their accordion sheet.

Along the trail, each team came across 2 check points – first was the ‘mud flinging station’. A facilitator was stationed here to provide instructions, information and assist the activity. Each team set out from there to collect 3 soil samples (in the form of base- ball sized balls of mud). Sheets of paper were board mounted on a tree and the students flung their samples at it, from a 3-meter distance. The discussion from there led to an analysis of the texture, colour and consequent stain of the samples – leading to an understanding of the mineral composition, organic composition, physical structure and water retention capacity of each sample.

From here the students continued on their trail until they reached the ‘view finder station’. At this point they were handed analogue viewfinders (a cut out frame) and were asked to set out to identify the most striking composition they could locate along the land-water edge. Here they observed the range of life forms, colours and mediums, in their chosen circular frame.

The last leg of the trail was much longer and led them from the marshland, through each concentric zone of the surrounding forest. Each cue card had a picture and some fascinating local facts about the image – the team had to locate the object in the image and bring back a sample for each of the 6 cards. This

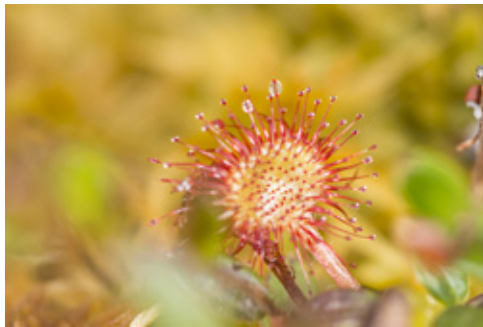
FACTS: EARTH COLAB

Earth CoLab is an enterprise that brings together diverse individuals, institutions and ideologies to develop new approaches to learning, academic inquiry and art production. This translates into a set of collaborative projects and services that we provide in the form of design, education, training and curation. Living systems, of which Gaia (Earth) is the largest known instance, are nested

systems of biota and their environment. These complex systems cannot be understood through linear or fragmented logic of their physical or chemical elements alone. They require a synergistic approach. Our practices span: World as a Classroom (transformative learning design), Infection Knowledge (creative science communication), Practice of Perspective (mobile research residencies).

involved rummaging through the undergrowth, scraping lichen off the barks of trees, identifying edible berries, medicinal flowers and so on. This joint adventure – ‘the Swamp Camp’ was designed as an exploration into the landscape - pedagogical and artistic engagement. Moving between the borders of

Foto/Photo: Tasneem Khan

science, art, geology and social perspectives, this initiative aimed to encourage students to see the multiple facets, value, recourse, wonder, mystery of their local swamp – to open to possibility for all that we can learn from our swamps.

This process of observing and refining our methods is not complete without taking cognizance of the development of the learner that is beyond the pursuit of academia.

Foto/Photo: Tasneem Khan

Spending time in a natural habitat has had a cumulative effect on their awareness of the environment. When we observe learners navigating a landscape where they experience the extreme nature of a habitat – they sense the wet, the dry, the cold the hot and the discomfort. Their responses are often that of shock, awe, inquiry, avoidance, and interaction. Physically, their large motor skills are being tuned as they maneuver through an alien landscape. Their fine motor skills develop as they attempt to catch scuttling crabs and take accurate measurements. Through this process participants are cognitively learning about animal behavior and the properties of soil. The ability to make connections begins to seep in unknowingly as they relate smells, sounds and signs with phenomena.

Every new space is now a universe for learning.

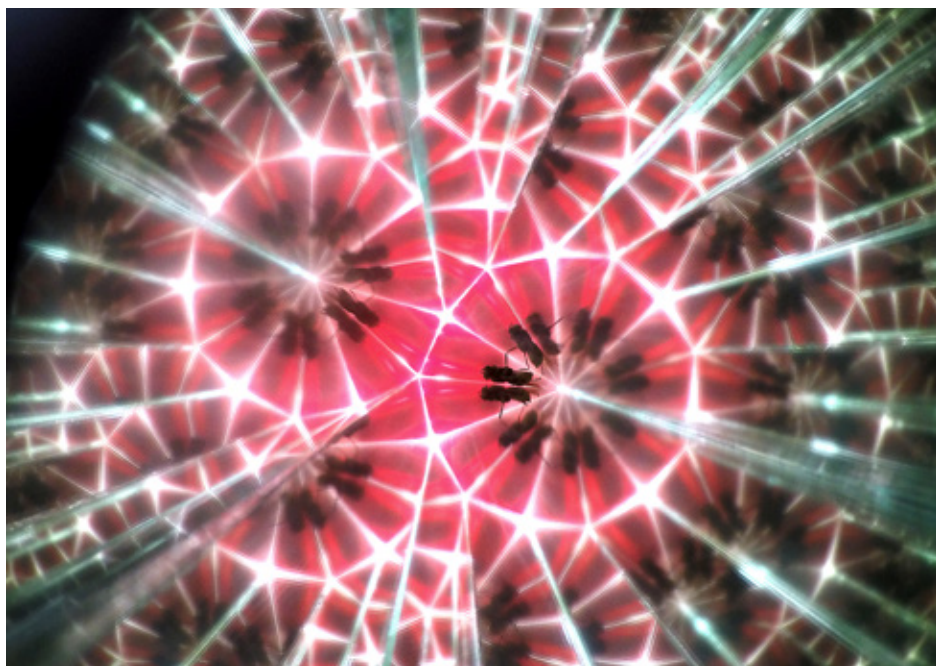
/Tasneem Khan, Earth CoLab

Med vakna sinnen

Sommaren 2015 bjöd Art Lab Gnesta och Earth CoLab in ett hundratal högstadieselever från Frejaskolan i Gnesta att ansluta sig till vårt projekt Swamp Storytelling.

Jag reser från tropiska mangrove-träsk i Indien till ett sötvattenträsk i Sverige och det får mig och mina sinnen att bli fullkomligt klarvakna. Först variationen och densiteten, sen en något utökad och fördjupad blick på de koncentriska zonerna, övergången i floran och strukturen under mina fötter. Skog och mossa, därefter högt gräs (som jag upptäckte är ett flytande skelett i ett levande träsk) med en svajande känsla, det som på svenska heter ”gungfly.”

Den gula vattensängen får mig att sakta ner på tempot, och koncentrera mig på nästa steg. Varje liten tuva har sina dis-

Foto/Photo: Erik Rören

tinkta färger, märken, spår, texturer och dofter. Och det finns olika sorters ätbara bär och blommor som ger sitt sista innan höstens slummer.

Eller, det roliga äventyret börjar redan på bussen från skolgården till träsket. Eleverna får dela in sig i grupper av fem, och varje grupp får en karta, papper med uppgifter och en uppsättning referenskort. Stigen bort till träsket är vagt markerad och det sätter en ton för projektet: Här gäller det att vara observant och koncentrerad för att klara sig. Varje grupp orienterade sig därefter i det område som de fått sig tilldelat, och satte sig in i sina papper med respektive uppgifter. En uppgift kunde exempelvis vara ”Dokumentera fem ljud som finns i er del av träsket” eller handla om dofter, texturer på underlaget eller färger.

Det fanns också två större arbetsstationer i träsket som alla grupper passerade. Den första var ”lerkastningsstationen” där en arbetsledare fanns till hands för att instruera och assistera aktiviteten. Varje grupp uppmanades initialt att samla in tre lerprover och krama dem till baseballstora lerbollar. Därefter skulle proverna kastas från tre meters avstånd mot ett pappersark som var placerat på ett träd. Den efterföljande diskussion genererade en analys av textur, färg och fläckar som i sin tur

FAKTA: EARTH COLAB

Earth Colab är en organisation som sammanför individer, institutioner och ideologier för att främja nya metoder för lärande, akademisk utredning och samtidskonst. Våra samarbeten leder till en rad spännande projekt och tjänster i form av utbildning, design och värdskap. Gaia, jordklotet, är det största kända exemplet på kapslade system, ekosystem, och dess omgivning. Vi tror inte att såhär komplexa system

kan förstås genom linjär eller fragmenterad logik där man plockar isär deras fysiska eller kemiska beståndsdelar. Det kräver synergistiska metoder. Vi på Earth Colab kallar våra för ”World as a classroom” som handlar om omvälvande lärande design, ”Infection Knowledge” som handlar om kreativ vetenskapskommunikation, samt ”Practice of perspektiv” som är mobila vistelser för forskning.

ledde till insikter om mineraler och dess sammansättning, organisk komposition, struktur och lerprovernas respektive förmåga att hålla vatten.

Den andra arbetsstationen handlade om att söka och avgränsa en yta i våtmarken som hade optimal komposition. Eleverna tilldelades en analog ”sökare” i form av en utskuren ram, och skickades iväg för att identifiera en intressant plats att rama in. Sökandet och sen avgränsandet med ramen hjälpte dem att koncentrerat observera och studera olika livsformer inom området, färger och material.

Eleverna gjorde också en längre vandring under dagen, från träsket till koncentrisk zoner i den omgivande skogen. Referenskorten som de fått ut i bussen hade bilder och fascinerade fakta, och varje grupp uppmuntrades att hitta objektet på bilden i verklig-heten och samla prover för var och ett av korten (sex stycken/grupp). Det fick dem att gräva i undervegetatio-

nen, skrapa lav från trädens bark, identifiera bär som går att äta, medicinalväxter och så vidare.

Vårt projekt ”The Swamp Camp” utformades för att studera våtmarken med ett pedagogiskt och konstnärligt perspektiv. När eleverna rörde sig över gränserna och fick växla mellan vetenskap, konst, geologi och sociala perspektiv i övningarna, lärde de sig att se fler aspekter av den lokala våtmarken, olika värden, mysterium, fascination och allt som vi kan lära oss av träsket. Men processen som vi använder oss av är inte komplett förrän man fått hela bilden av elevens utveckling, också den

Foto/Photo: Tasneem Khan

som är bortom den akademiska världen. Att tillbringa tid i naturen ökar människans intresse för miljöfrågor. När vi studerar elevernas möten med naturen och de får känna på vätan, torkan, kylan, värmen och obehaget

brukar de reagera med chock, vördnad, nyfikenhet, undvikande och till sist interaktion.

Det är utmanande för grovmotoriken att navigera genom främmande landskap och bra för utvecklandet av finmotoriken att försöka fånga små snabba krabbor, och göra noggranna vetenskapliga mätningar i naturen. Deltagarna lär sig handfast och kognitivt om djurens beteende, markens struktur och ekosystemet och övar upp sin slutledningsförmåga genom att dokumentera och registrera tvärvetenskapligt. Med öppna sinnen att ta in dofter, ljud och synintryck kan varje ny plats bli ett universum för lärande.

/Tasneem Khan, Earth CoLab

Den rituella Träskaftons- måltiden

Centralt i firandet av träskafton är den rituella träskaftonsmåltiden. Festplatsen dekorerar med papper, tyg, vimplar, flaggor och dukar som färgats med te, kaffe eller jord för att efterlikna träskvattnets bruna färg. Bordet dukas även med två extra tallrikar för att göra rum för oväntade gäster, som en påminnelse om solidaritet. Själva måltiden i sig är även en symbol för gemenskap, en av de viktigaste grundpelarna i firandet av träskafton.

När matgästerna slår sig ned till bords används handsprit som en renande ritual och innan måltiden inleds läses *Ramsan om träsket* medan alla håller varandra i händerna.

*I träsket slemmet
i mörkret hemmet
I handen såret
i vinden håret
Bland molnen svalan
på dagen dvalan
I stunden åren
i vintern våren
Bland löven suset
från hjärtat brusset
Det stilla klivet
ur slemmet livet*

Maträtterna kan variera men oftast serveras någon typ av grön soppa eller sallad, exempelvis spenatsoppa eller algsallad, som symboliserar träsket i sig. Till det äts ett bröd i vilket det gömmer sig en överraskning, som kan vara alltifrån en bit gelégodis till en nöt, oliv eller torkad frukt. Detta påminner oss om glädjen i att bli

överraskad. Den som har turen att hitta en aprikos i sitt bröd sägs kunna vänta sig god nattsömn. Till maten serveras även något starkt eller surt för att uppmärksamma nuet, såsom en sked tabasco eller en citronskiva. Det starka eller sura ska ätas i ett enda svep, för att nuet skall kännas som allra starkast.

Drycken som serveras till måltiden är antingen ljummet te eller brun läsk med örter i – båda symboliserar det sjudande livet i träsket. Till efterrätt är det vanligt att äta fruktsallad. Salladen tillreds på träskaftons morgon under en fruktcirkelceremoni. Den går till så att alla tillsammans lägger uppskurna bitar av frukt i en rund ring som sedan fylls med fruktskivor i ett omsorgsfullt och vackert mönster. På samma sätt som de tibetanska buddisternas mandalor “förstörs” när mönstret är klart så förstörs fruktcirkeln i samma stund som den skrapas ihop till en fruktsallad. Fruktcirkelceremonin görs för att tillsammans bejaka att allting är förgängligt och i förändring – även det vackra.

Marängen är central i firandet av träskafton och det finns alltid ett fat med maränger på måltidsbordet. Sedvänjan är kopplad till marängens fluffiga konsistens. Skum och lödder har anor så långs som 500 miljoner år tillbaka i tiden. Under den geologiska tidsåldern kambrium, då stora delar av jordklotet var täckta av ett enda stort hav, utvecklades livet i rasande fart i vågskummet på ytan och i bräddjupens gasbubblor. Sedan dess har skum och lödder i många kulturer symboliserat födelse och liv. Idag äts maräng på träskafton är för att påminna om saliven som sköljer genom vårt inre; flödar och rinner för att vi har aptit på livet. Men också för att påminna om motståndet, trotset och beslutsamheten i en spottloska på marken. Och såklart – om kyssar, kyssar, kyssar.

/Hägerstens botaniska trädgård

The Traditional Swamp Night Feast

Central to the celebration of Swamp Night is the traditional Swamp Night feast. The location is decorated with paper, textiles, flags and towels tinted with tea, coffee or soil to match the swamp's brownish colour. The table is served with two extra plates for additional guests as a reminder of solidarity. The meal itself is a symbol for togetherness, one of the most important cornerstones for the Swamp Night celebration.

When guests are seated at the table, they use a hand cleanser as a purifying ritual. Before the food is served The Swamp Chant is read aloud while holding hands.

*In the swamp, the slime
In the darkness, home
In the hand, the wound
In the wind, hair
Between the clouds, a swallow
During the day, slumber
in the moment, years
In the winter, springtime
Between the leaves, a hum
from a wounded heart
The quiet stride
From slime, life*

The dishes may vary, but often some kind of green soup or salad is served, such as spinach stew or seaweed salad as a symbol for the swamp. A loaf

of bread with a surprise inside is served alongside, and the surprise can be anything from a jellybean to dried fruit. This reminds us of the joy in being surprised. Those lucky enough to find an apricot in their bread are believed to have a good night's sleep. There is also something spicy or bitter made to bring awareness to the present moment, like a spoonful of tabasco or a lemon slice. The spicy or bitter should be eaten in one bite so that the present moment can be experienced more fully. Drinks are either a lukewarm tea or brown soda with herbs – both symbolise the seething life in the swamp. For dessert, fruit salad is usually served. The salad is made on the morning of Swamp Night during a Fruit Circle Ceremony where all the persons involved throw cut pieces of fruit in a ring which is then filled with fruit slices in a carefully laid out and beautiful pattern. Like the Tibetan mandala, the pattern is destroyed as soon as it is completed when all the slices are collected to become a fruit salad. The purpose of the Fruit Circle Ceremony is to signify that everything is perishable and changing, even beauty.

The meringue is central to the celebration of Swamp Night and there is always a plate with meringues on the table. This custom relates to the meringue's fluffy consistency. Foam and lather date back 500 million years. During the Cambrian era when large parts of the Earth's surface was covered by a giant sea, life developed rapidly in sea foam and in the gas bubbles from the great depths. Since then, foam and lather have symbolised birth and life in many cultures. Today, we eat meringue during Swamp Night to remind us of saliva that rinses our insides, flows and streams because we have an appetite for life. It also reminds us of contradiction, opposition and determination of a spit puddle on the ground. And of course: kisses, kisses, kisses.

/Hägerstens botaniska trädgård

Foto/photo: Ingela Ihrman

Katastrofer och folksjälär

Annandagen 2004. Jag vet ingenting om skalvet som varit. Eller vågen som är på väg. Vi är på semester, och har ett par sista soliga dagar på stranden. När havet dras utåt på stranden gör jag som många andra: Jag tar baby'n på höften och går fascinerat mot horisonten, i den plötsliga tystnaden som uppstått.

Vad är det som händer? Vågorna är borta, havsbotten ligger naken under mina och min mans fötter och vi plockar snäckor med vår tvååring, skrattar och fotograferar varandra. En vildhund springer efter och nafsar mig i hälarerna och jag blir förvånad, de brukar aldrig ge sig på folk. Men jag tar det inte som en varning. Vi fortsätter bara utåt. Vi är skonade, privilegierade svenskar som inte oroar oss för tsunamis eller andra katastrofer. De brukar inte drabba oss.

"Klimatforskare i världen är överens om att vädret är för evigt förändrat nu, att katastroferna kommer dugga tätare framöver.

Tre dagar senare kommer vi till Arlanda. Svårt skadade och chockade medpassagerare möts av beredskapsteam och körs med sirener till sjukhus. Vi får veta att en kvarts miljon människor dött i tsunamin. Fem månaders babys har slitits ur aningslösa mödrars armar, och pappor vadar fortfarande omkring i bråtet på stränderna och skriker efter sina försvunna tvååringar. Vi klarade oss enkom för att vi var på en skyddad strand. Våra barn lever. Men jag vet inte om det är vår förtjänst. Jag drömmer mardrömmar om vatten som slår över oss. Vi bosätter oss högt på ett berg, inåt land. Vågskvalp är inte samma njutning som det var en gång. Och jag har fått en föraning om hur snabbt allt av värde kan tas ifrån oss. Allt.

Annandagen 2014. Jag packar Naomi Kleins bok "This Changes Everything: Capitalism vs. The Climate" (Simon Schuster 2014) och reser till Andamanerna. Jag vill besöka ett drabbat område, tio år efter tsunamin för att bearbeta minnen och prata om framtiden med de som bor där. Hur tänker de kring katastrofer nu, och vad kan vi lära oss av dem?

Klimatforskare i världen är överens om att vädret är för evigt förändrat nu, att katastroferna kommer dugga tätare framöver. Stormar, skogsbränder, torka, missväxt, översvämningar och havsnivåer som kommer dränka städer när glaciärerna smält. Vi svenskar får kanske vara med om att Golfströmmen vänder och att Mälaren fylls med havsvatten. Bland annat. Så det vore bra att tänka lite.

Det är ett sargat och bitvis fult landskap som möter oss på ögruppen Andamanerna. Skalvet uppgick till 9.0 på Richterskalan och fick öarna här att kantra. Ja - förskjutas, luta, tippa. Enorma korallrev på ena sidan sköt högt upp ur havet och dog, och den andra kusten sjönk. Tjugo meter höga träd ligger uppslitna och omkullvälta på stränderna och jag förstår: Det skulle varit omöjligt att springa eller försöka hålla fast baby'n. Om vi haft otur hade vi också varit borta nu. Och om det varit vårt hemland: De döda korallreven är vassa och brända av solen, och längs den andra kusten har saltvatten förstört böndernas bördiga jordar. Ofattbara åkerarealer har blivit sumpiga saltvattensträsk där det bara växer mangroove nu, där det stinker svavel och bara bor denguemygg, reptiler och märkliga, gyttjiga snäckdjur. Ram är den första som jag pratar med. Hans hus ligger i en av de små byarna bakom skyddande berg. Han kände skalvet och stod högt på en klippa när träden välte och tsunamin dundrade in över kusten. Var du rädd? frågar jag, men får ett skratt till svar. Och så berättar han om cyklonen istället, den för sju år sedan. Och om jordbävningen i fjol. Man minns inte vad man kände för tio år sedan, säger han med en axelryckning.

'Ja, var det inte cyklonen som fällde träden?' funderar fembarnsmamman Gauri som hade stora risodlingar en gång i tiden. Hon och hennes man Sanjay blandar också ihop katastroferna och

vad som orsakade vad, det händer ju nya saker hela tiden. Och så skrattar de och pekar på yngsta barnbarnet som leker med en kattunge. Visst är han söt? Jag tänker på framtiden och folksjälar när vi lämnar Andamanerna. Människor som är vana vid katastrofer verkar förhålla sig fredligt till varandra, trots oron. De verkar ganska obekymrat ta dagen som den kommer och leva i nuet. Men i ovana Sverige, resten av Europa och USA växer nationalism och rasism just nu. Och i andra världsdelar märks oron för framtiden i form av fundamentalism. Det är kanske djupt primitivt att känna "vi och dom" inför hot och faror, men jag tycker att vi borde kunna se bortom instinkter och förstå att priset blir ännu högre om vi agerar primitivt och stänger varandra ute.

Naomi Klein menar att utmaningen med klimatet kommer ta fram det allra bästa i människan. Men det vi ser hitintills är ju det totalt omvända. Kanske siktar hon för högt? tänker jag på väg hem. Om vi åtminstone kunde anamma det förhållningssätt som mer vana människor har. För i nuläget skövlar ju rädslan mellan människor värre än vad klimatförändringarna gör.

/Åsa Anderberg Strollo, Art Lab Gnesta

Disasters and National Spirit

Boxing Day 2004. I don't know anything about the quake or about the wave on its way. We are on vacation, and have a couple of sunny days left at the beach. When the sea recedes towards the beach, I think like many others: I put the baby on my hip and go towards the horizon in the sudden silence that ensued.

What's going on? The waves are gone, the sea bottom is naked under our feet and we collect seashells with our two-year old, laugh and take pictures of each other. A wild dog runs around and nibbles strangely at my feet – they don't normally get close to people. I don't read it as a warning. We just continue walking out. We are privileged Swedes who don't worry about tsunamis or other disasters. They don't happen to us.

Three days later we arrive at the Stockholm airport. Wounded passengers in shock are met by rescue teams and are taken to the hospital. We learned that a quarter million people died in the tsunami. Five month-old babies had been ripped

"Naomi Klein menar att utmaningen med klimatet kommer ta fram det bästa i människan. Men det vi ser hitintills är ju det totalt omvända.

from an unprepared mothers' arms, and fathers wander around beaches, screaming for their disappeared toddlers. Our children are alive. But I don't know if that's to our credit. I have nightmares about water hitting us. We move to a high altitude, far from the coast. Water lapping on beaches is no longer enjoyable. And I have had a premonition about how everything we value can be taken from us. Everything.

Boxing Day 2014. I pack Naomi Klein's book "This Changes Everything: Capitalism vs. The Climate" (Simon Schuster, 2014) and travel to the Andaman Islands. I want to visit the affected area ten years after the tsunami to work through memories and talk about the future with local residents. How do they think about disasters now, and what can we learn from them?

Climate researchers in the world agree that climate is forever changed now, and that disasters will hit us more frequently in the future. Storms, forest fires, droughts, crop failures, floods and rising sea levels that will drown cities when the glaciers have melted. We Swedes will maybe participate in this unless the Gulf Stream changes course and lake Mälaren is filled with seawater, among other things. So it's better to think about this.

"and then I understand. It would have been impossible to run after or try holding onto a baby.

We meet a damaged and often ugly landscape in the Andaman archipelago. The earthquake reached 9.0 in the Richter scale and made the islands tip over. Yes – shift, tilt, tip over. Huge coral reefs on one side shot up from the ocean and died, and the opposite coast sank into the seawater. Twenty meter high trees are overturned on the beaches and then I understand. It would have been impossible to run after or try holding onto a baby. With bad luck, we would also have died.

And if it had been our homeland: the dead coral reefs are sharp-edged and burned by the sun, and

along the other coast saltwater has flooded farmer's fertile land.

Unimaginable tracks of arable land have become muddy salty swamps where only mangroves grow, where it stinks and where dengue mosquitoes, reptiles and strange mollusks now live. Ram is the first person I speak with. His house is located in a small village behind protective hills. He felt the quake and was on a cliff when the trees toppled and the tsunami raged against the coastline. Were you afraid? I asked, he answered with a laugh. And he talks about the cyclone instead, that was seven years ago. And about the earthquake one year ago. He doesn't remember what it felt like ten years ago, he says with a shrug.

Well, wasn't it the cyclone that tumbled the trees? wonders Gauri, a mother of five who owned large rice fields once upon a time. She and husband Sanjay also mix up the disasters and what caused what - new ones happen all the time. And they laugh and point at the youngest grandchild playing with a kitten. Isn't he cute? I think about the future and national spirit when we leave the Andamans. People who are used to disaster seem to relate peacefully with each other beyond the trouble. But in Sweden, the rest of Europe and the USA where we are not accustomed to such things, nationalism and racism keep growing. And in other parts of the world there is a worry about the future in the form of fundamentalism. It is perhaps deeply primitive to think in terms of "us and them" when faced with threats and dangers, but I think we could look beyond instinct and understand that there is a high price to pay for acting primitively and exclude each other.

Naomi Klein states that the climate challenge will bring out the best in people. But what we see so far is the complete opposite. Is she aiming too high? I wonder, on my way home. If we could at least listen to what more experienced people have to say. For the time being, fear is tearing us apart in worse ways than climate change.

/Åsa Anderberg Strollo, Art Lab Gnesta

Tankar om yttre och inre hav

Under februari 2016 vistades jag fyra veckor på den lilla tropikön Neil Island inom ramen för Swamp Storytellings residency-utbyte med Earth CoLab, Indien. Jag hade aldrig tidigare varit i närheten av denna del av världen. Först var jag bara varm och hänförd men efter ett tag började tiden på Neil framstå som en ö i sig. En ö avgränsad av datum istället för vatten, långt bort från allt som vanligtvis fyller mina dagar. Jag var utan internet-uppkoppling, hade inga flöden att skrolla eller e-postkonton att kolla, inga vernissager eller föreläsningar att gå på, inga lönejobbstimmar att sitta av och jag var tillräckligt långt bort från mina förälskelser för att inte bli helt distraherad. Tillvaron påminde att vara barn och ha sommarlov. Jag spenderade tid med min kropp. Fortsatte att läsa till sista sidan av en bok.

Hörde fruktätande fladdermöss vråla om nätterna och såg småsåren på mina ben bilda skorpor som tillslut trillade av. Motsättningen mellan passivitet och produktivitet upplöstes och jag vet fortfarande inte om jag bara vilade eller arbetade intensivt under mina veckor på Neil. Men jag vet att jag tänkte, fantiserade, skrev, simmade och sov.

Under ö-tiden riktade jag ibland min kamera mot mitt sovrums klinkergolv. Videorna jag spelade in är färgade av de tankar jag umgicks med under min vistelse.

I den första videon skalar mina händer en stor pomelo. Jag har, vad jag misstänker är, en ovanligt stark lust att vidröra; att ta på saker. Oftast får jag inte göra det. Djur i havet och på land kan vara giftiga och vassa, själva ta skada eller rentav dö om jag rör dem. Människor har integritet. Frukt däremot får jag nästan alltid ta på. Silkeslena bananer och tjockt strävt pomel-oskinn. Att skala kan vara en både öm och våldsam handling. Jag tänker på huden som en porös gränsyta som omsluter mig, men egentligen är det mer komplicerat än så. Det som är jag överskrider den massa som mitt skinn innesluter. Jag är i relation, svämmar över och absorberar, upplöses och förenas. När livsformer sluter sig samman eller bryter sig ur sin subjektsstatus, vad händer då med känslor av ensamhet och tillhörighet? Vem är det som älskar, blir berörd eller sårad?

När jag gjorde den andra inspelningen var jag fokuserad på fukt. Gurkan är där i egenskap av kropp med hög procenthalt vatten. Den som tillreder en citron- och chilikryddad indisk gurksallad börjar med att skära av sin gurkas båda ändar för att sedan gnugga dem mot respektive snittyta varpå det löddrar. Jag tror syftet med denna procedur är att dra ur bitterämnen ur gurkan men för mig står skummet och rörelsen i centrum.

Den tredje handlar om det torra, brända och hårda. Mitt intresse för mördarmusslorna var i början inriktat på deras stora skalhalvor. Jag tänkte att jag ville utgå från dem och jobba skulpturalt med en vit kritbaserad lera som när den torkat klingar lite på samma sätt som snäckskal gör. Efterhand så började jag tröttna på att det alltid är det hårda som blir kvar. Kalciumkarbonatet finns överallt – i fossil, korall, krita, ben och berg. Jag ville istället närma mig det mjuka, det slemmiga och levande. Det som förångas på några minuter, ruttar bort eller sköljs av. Att med skulpturmaterial representera något hårt är oftast inte så svårt, men hur kan jag berätta om vävnad, hinnor, slem eller skum? Eller känslor?

I den fjärde videon handlar det återigen om väta. Tidigare har jag mest varit intresserad av slemhinnefärger, köttrosa eller kronbladscerise men nu känner jag mig dragen till det blå. I videon rullar en kula gång på gång ner mot bokomslagets botten. Det blir mörkare blått i takt med att djupet ökar. Kulan är påverkad av tyngdkraften. Jag badade mycket under min vistelse på Neil och gjorde mig uppmärksam på hur det känns att vara i vatten. Hur huden blir större och rynkar sig på fingertopparna, att luften i kroppens hålrum vidgas eller pressas samman beroende på tryck och djup. Jag började också tänka på mitt inre hav. Ett hav som gått upp på torra land där köns-cellerna simmar i sitt fostervatten, men också ett bottenlöst djuphav som stiger, stormar och svämmar över.

Text och foto/Ingela Ihrman, artist in residence, Swamp Storytelling 2016

Thoughts on the outer and inner seas

In February 2016, I spent four weeks on the tiny Neil Island as part of a residency exchange between Art Lab Gnesta and EARTH CoLab.

I had never been anywhere near this part of the world before. At first, I mainly felt warm and entranced but after a while my time at Neil started to feel like an island in and of itself. An island bounded by time, not by water, far away from all things that usually fills my days. I had no Internet access, no feeds to scroll or emails to check, no openings or lectures to attend, no hourly jobs to complete and I was far enough from my lovers to be able to focus on other things. It somehow reminded me of being a child on summer vacation. I spent time with my body.

I kept reading until the last page of a book. I listened to fruit-eating bats howling at night. I watched my scars bleed and heal. The opposition between passivity and productivity dissolved and I am still not sure whether I was resting or working intensively during my weeks at Neil. But I do know that I was thinking, imagining, writing, swimming and sleeping.

At times, I directed my camera lens towards the tile floor in my bedroom. The videos I recorded are coloured by the thoughts and things I spent time with during the residency. In the first video my hands are peeling a large pomelo. I had what I suspect was an unusually strong desire to touch things that I am normally not allowed to do. Animals of the land and sea can be poisonous and sharp-edged, and some may even die if I touch them. People have integrity. However, I am almost always allowed to touch fruit. Silky bananas, fuzzy peaches and thick pomelo rind. The act of peeling can be both tender and violent. I think of my own skin as an enclosure, a porous membrane, but actually it's not that simple. I exceed the body mass encapsulated by my skin. I am in relation, constantly overflowing and absorbing, dissolving and uniting. When different life forms coalesce or break out of their position as subjects, what happens with notions like loneliness and affiliation? Who am I when I love, get touched or hurt?

When I did the second recording, I had my mind set on moisture. The cucumber is there as a body with a high percentage of water. Anyone who prepares an Indian cucumber salad should, before sprinkling it with salt, chilli powder and lemon juice, cut off both ends and rub them against the cut edges until a white foam appears. I think the purpose of this procedure is to remove the bitterness from the cucumber, but what interests me is the foam and the act of rubbing itself.

The third is about being dry, burnt and hard. Initially, my interest in the Giant Clam lay in its large shells. I had an idea about using the giant shells as a point of departure and work sculpturally in a white chalk-based clay that clinks a bit when dry. I became fed up with the fact that it's always the hardness that gets preserved. Calcium carbonate is everywhere - in fossils, corals, chalk, bone and rocks. After a while I redirected my focus and wanted to approach soft, slimy or live things instead - things that evaporate in only a few minutes, rot away or that can be easily rinsed off. To represent a hard material is not so difficult, but how can one work sculpturally with tissues, membranes, mucous or foam? Or even emotions?

The fourth video is once again about wetness. Previously, I have mainly worked with the colours of mucus membranes, fleshy pink or cerise petals, but now I found myself drawn to blue. In the video a small marble rolls repeatedly towards the bottom of the book cover with an ocean. The marble is under the impact of gravity. I swam frequently during my stay at Neil and became aware of what it's like being a body in water. I noticed the skin on my fingertips wrinkling as it sucked up moisture and I felt the air in my inner cavities expand or compress due to the depth. I also began thinking about my inner sea, like an ocean that enables life on land, where fetuses are swimming in their amniotic fluids, but also as a bottomless mass that darkens as the depth increases, a fluid in motion that rises, storms and overflows.

Text and photo / Ingela Ihrman, artist in residence, Swamp Storytelling 2016

Mufflonfåren

Det var på en middag på Art Lab Gnesta som jag först hörde talas om mufflonfår. Jag trodde att man drev med mig som kom från stan – inte kunde vi väl ha ett vilt får springandes i skogarna i Sörmland? Som hette något så fänigt som mufflon, som var långhårigt med krulliga sagohorn och som hamnat här för att en slottsherre köpt in fåren till sin park. Och så rymde de en natt, och började föröka sig och må gott i friheten och i vårt rika, grönskande landskap. Men jo. Det är ju sant.

Nu har jag bott här ett tag och berättar för andra om mufflonfår, djurarten som inte hör hemma här och som man därför får jaga året runt. Jag vet vegetarianer som äter mufflon då och då. För de hör ju inte till. De ska egentligen bort.

Invaderande arter är den korrekta termen, och det finns förstås överallt i världen. I vintras var jag på Andamanerna i Indien och där finns det Axishjortar i massor. De lever naturligt på fastlandet där de också har fiender, men ute på de isolerade öarna (långt österut mellan Malaysia och Sumatra) har de kunnat föröka sig ostört. De är söta som Bambi och helt orädda, man kan mata dem ur handen och klappa den prickiga pälsen eller de stora persikoludna hornen. Men man ska inte låta sig luras. De är långt mer problematiska än våra mufflonfåren. För de simmar mellan öarna, tuggar i sig all gröda och blir bara fler och fler.

Andamanerna har tillhört Brittiska Imperiet precis som resten av Indien och det var engelsmännen som tog Axishjorten till öarna. Av samma skäl som den rika slottsherren i Sörmland: För skojs skull. Kolonistörerna ville ha något att jaga, och tyckte inte att det räckte med reptiler och fåglar. Men sen befriades Indien och Axishjorten blev fridlyst. För den har inte bara fiender på fastlandet, den är utrotningshotad och Andamanerna lyder under indisk lag.

Det är få invaderande arter som är fridlysta. Det vanliga är att man på försöker motarbeta, jaga och begränsa dess spridning såsom vi gör med

jättebjörnlökan, mördarsnigeln, vandarmusslan och mårddhunden. Många länder lägger stora summor pengar varje år på att förhindra nya arter att ta över. Men i och med temperaturökningar är det många djur som själva tar sig över gränser. Tvättbjörnen är en sådan som man befarar är på väg till Sverige nu.

Kanske kan man lägga ner detta Sisyfusbete med att döda enskilda djur, tänker jag, och istället arbeta med grundproblemet, klimatförändringarna. Och kanske kan man höja blicken lite och anta en sekunds ödmjukhet. Det är vi människor som invaderat, tagit över, parasiterat och skövlut allra mest i naturen. De andra invaderande arterna är som oss, men mindre skadliga.

/Åsa Anderberg Strollo, Art Lab Gnesta

The Mufflon

I heard about Mouflon sheep for the first time at a dinner at Art Lab Gnesta. I thought they were making fun of me, the urbanite. I couldn't imagine that a wild sheep was running around in Sörmland, and called something so ridiculous as "Mouflon" with long fur and curly horns. Creatures who ended up here because a rich landowner aristocrat once bought a herd for his private park. They ran away one night and began enjoying their freedom in our abundant, verdant pastures. Indeed, it was true.

Now I have been living here for a while and I tell other people about the Mouflon sheep, the foreign species which is hunted year-round. I know about vegetarians who eat Mouflon sheep meat from time to time. Because they don't really belong here, and they must go away. The correct term is "invasive species" and this exists all over the world. Last winter I visited the Andaman Islands in India and there Axis deer, or Chital, can be found there in large quantities. Their natural habitat is in the continent where they have natural

enemies, but way out in the isolated islands located between Sumatra and Malaysia they have been able to reproduce freely. They are as cute as Bambi and unafraid, one can feed them by hand and caress their spotted fur and their large downy horns. However, one should not be fooled: they are far more trouble than our hairy sheep. They swim between the islands, eat all the crops and they are overpopulating the islands.

The British first brought the Chital to the Andaman Islands when India still belonged to the British Empire. Like the aristocratic estate owners in Sörmland, the animals were first brought for recreational purposes as the colonizers' need for hunting could not be satisfied by the native reptiles and birds. When India became independent, the Chital were finally left in peace. Not only do they have natural enemies back in the continent, they are also under extinction and the islands are still subjected to Indian law.

There are only few invasive species in peace. Normally, measures can be taken to prevent uncontrolled reproduction by hunting, as we have done with the giant hogweed, the killer snail, the zebra mussel and the raccoon dog. Many countries invest countless sums every year to prevent new species from taking over a specific habitat. With climate change, many species migrate out of necessity. Raccoons, for example, is a species suspected of making its way to Sweden now.

Perhaps we should stop this sisyphian endeavor of killing one animal at a time, I think, and work with the main issue which is climate change instead. Perhaps we could lift our gaze for a moment and embrace a more humble stance. It is we, humans, who have invaded, conquered, parasitized and pillaged nature the most. The other invasive species are like us, but less damaging.

/Åsa Anderberg Strollo, Art Lab Gnesta

Foto/Photo: Privat foto ur Birgitta Åkermans samling

Gegga

Mitt intresse för träsk som mental och faktisk plats har sitt ur-

sprung i att jag överlevde en cyklon i Indien 1999 där 15.000 människor miste livet. Vatten från det rasande havet slungades in över land och tog över städer, raserade byggnader, suddade bort odlad landsbygd och skogslandskapen omkring. När vinden äntligen stillnade efter nästan tre dygn infann sig en total tystnad. Spillrorna från samhället och kroppar flöt runt oss i en grumlig, illaluktande våtmark. Landskapet speglade det jag kände inuti mig. Ett akut, hjälplöst träsk.

2013 återvände jag och Art Lab Gnesta till Indien för att undersöka spår i samhälle och natur efter cyklonen. Projektet vidgades till att vi började titta på fler naturkatastrofers inverkan på området runt Bengaliska viken. Det i sin tur ledde till

möten med miljöaktivister och forskare och ett samarbete med forskargruppen Earth CoLab. Då hade de sin bas på miljöforskningsstationen ANET på ögruppen Andamanerna, vid ett ungt träsk som uppstått efter de geologiska förskjutningar som även gav upphov till tsunamivågen 2004.

Jag kommer ihåg när jag första gången lät fötterna sjunka ner i den blåaktiga geggan där. Jag andades in odören av ruttet ägg som Hooverande omkring mig och kände hur detta post-katastrof landskap var illavarslande bekant. Jag kände mig hemma. Medans månens dragningskraft sakta

transformerade den forna djungeln omkring forskningsstationen och mig till ett oframkomligt och bräckvattentäckt landskap började jag tänka

på hur detta ekosystemet i sin brutala förvandling kan vara en hjälp för mig. Jag vill förstå det globala eko-politiska läget och de hänsynslösa orättvisor som vi lever i och det pyrande, bubblande, hotfulla vattnet runt mig blev en fulländad spegling av mitt inre. Geggan blev en tröst.

När jag bjöds in som gästlektor på Bildkonstakademien i Helsingfors 2015 och de bad mig utforma ett undervisningskoncept utifrån min praktik kunde jag inte sluta tänka på geggan och på tidvattnets inverkan på unga, postkatastrofala landskap.

Tillsammans med professor Ulrika Ferm åkte vi med en noga utvald grupp studenter på en expedition till dessa landskap i, och runt Bengaliska viken.

“Welcome to apply to The 2016 Expedition to ecosystems in change – A post-catastrophe journey over water, under water and in newly formed intertidal landscapes. The expedition travels by foot, bicycle, swimming, bus, train and boat when in India. The program includes fieldtrips, workshops and investigations in forests, on beaches, in swamps and under water. We will dive in pristine coral reefs; explore landscapes of bleached dead corals with marine biologists; study rainforests and newly formed intertidal areas together with zoologists; and sink into the muddy mangrove-swamps with political scientists”

Några av de sökande studenterna hade redan studerat ekologi och sociologi, andra var utbildade antropologer eller hade lång erfarenhet med hjälp-
arbete. Min ambition var att konstruera en gruppdynamik med så lite hierarkisk styrning som möjligt, där expeditionsmedlemmarnas kunskaper fick utrymme och definitions-makt. Väl i Tamil

Nadu och Pondicherry på den indiska östkusten började svetten rinna längst våra tinningar. Men gruppen rörde sig smidigt och samtalen flöt enkelt och obehindrat, för vi hade så många gemensamma intressen och mål med resan.

I Pichavaram, delstatens enorma mangrove-skogar, som var omringade av kraftverk möttes vi av nyfikna utterfamiljer. De stirrade på oss genom de snåriga rotformationerna under Rizophora-mangrovens trädkronor. Vi lärde oss hur porerna på stammen ingick i ett filtreringssystem för att hantera salthalten i havsvattnet och att dessa träd var unika som kunde leva i detta syrefattiga och grumliga vatten.

Vi pratade med hjälporganisationer om den erosion som drabbar kusten på båda sidor av Pondicherry, och lärde oss om sanden som sakta förändrar landskapet och havsströmmarna. Den

inre bilden av hur sanden betar sig som en flytande vätska fast i slow-motion stannade med oss under hela resan.

Under en nådlös sol irrade vi runt på östkustens förorenade stränder och samlade skatter ur skräpet som sköljt in från havet. En dag hittade jag döda sköldpaddor. Först det urholkade skalet, gulnat, torrt och med svarta kanter som om det var urbränt. Sedan hittade vi skallarna lite längre bort. Jag och studenterna gjorde en dockteater med kvarlevorna på stranden och filmade föreställningen. Innan vi begav oss tillbaka till staden satte vi skallarna på pinnar runt skalen. De torra benbitarna skallrade i havsvinden.

Efter tiden på fastlandet nådde vi äntligen Andamanerna långt ute i havet. Våra porer hade blivit svarta av det indiska dammet och alla kläder var smutsiga. Den rena öluften vällde mot oss. Och jordbrukslandskapet, träsk, djungeln, ebban,

stranden och havet. Varje plats blev till egna världar, med egna dramor och logiker. Vi satt i timmar och observerade hur en mjukkorall våldades i solen och väntade på tidvattnets återkomst. Och levde oss in i eremitkrabbornas bostadskris då deras hus tvättas i frätande syra för att glänsa rätt i souverniraffärerna i Spanien. En stor flock fruktfladdermöss tjattrade högljutt i träden över våra huvuden när vi utmattade drack vatten bredvid en termitstack i djungeln, på väg mot havet. Sedan, oändligt långa uttorkade fotvandringar på underlag av döda koraller. De skarpa skeletten skar sönder våra sulor och påminde om oändliga grå gravfält.

Havet blev målet nästan varje dag. Vi lärde oss att hålla andan. Vi simmade som valar ner i djupet och bekantade oss med våra mänskliga kroppars begränsningar under vatten. Ibland gick vi upp klockan 4 på morgonen för att hinna ligga flytande över korallrevet redan när solen gick upp. Då

möttes vi på stranden i gryningen, sömniga med snorkel och simfötter. Som om vi vore djur med avtagbara lemmar och funktioner.

Vi lyssnade med våra specialgjorda mikrofoner på sjöstjärnornas rörelser och tidvattnets ljudlandskap. På kvällarna pratade vi med de andra experterna som bjudits in. Forskare, dykare, aktivister och bönder.

Under resans sista dagar gick vi genom koloniala ruiner tillsammans, en liten färjetur bort. Där vandrade tama axishjortar och skrikande påfåglar omkring. De hade lämnats där av engelskmännen när dom tvingades bort från Indien. Träden trängde genom golv och väggar på de trasiga, öde huskropparna. Till slut rörde vi oss tyst genom den södra delen av Andamanernas inland som sedan 2004 ligger under bräckt vatten. Våra

jeepar körde på upphöjda vägar, flyttfåglar såg oss köra förbi från sina nya häckningsplatser.

Expeditionens sista middag åt vi där på Wandoor beach. Solen gick ner vid horisonten och det kompakta mörkret omslöt oss. Med ficklampan till hjälp följde vi randiga andamanska vattenormar när de kom upp från havet. De klättrade upp i de enorma träd som ligger fällda längs med stranden. Träden växte förut i jord men nu när denna sida av ön sänkts i havet har vågorna blottlagt dess rötter. Sedan har monsunvindarna fällt dem. Nu ligger de där, som silvergråa gamla kroppar fulla med ormar.

/Signe Johannessen, Art Lab Gnesta
Foto Photo: Erik Rören

Goo

My interest in the swamp as both a mental and a real place comes

from my experience of having survived a cyclone in India in 1999 where 15,000 people died.

The water from the raging ocean hit the land so violently and took over cities, destroyed buildings, erased farmlands and forests. When the wind finally calmed down after three days, there was a total silence.

The remnants of the villages and bodies floated around us in a muddy and foul smelling wetland. The landscape mirrored my feeling inside, an acute, helpless swamp. In 2013, I returned to India with Art Lab Gnesta to research the traces in society and nature after the cyclone. The project expanded and we began looking at the effects of several natural disasters on the area around the Bay of Bengal. In turn, this led to meetings with environmental activists and researchers and a collaboration with Earth CoLab. At the time, they had a base at the environmental research station ANET in the Andaman archipelago, nearby a young swamp created by the landmass displacements after the 2004 tsunami.

I remember when I let my feet sink into the bluish mud for the first time. It smelled like rotten eggs in the area and I felt how this post-disaster landscape was uncomfortably familiar. I felt at home. While the moon's gravity slowly transformed the jungle around the research station and myself into an inaccessible and water covered landscape, I began to wonder about how this brutally transformed ecosystem could be meaningful for me. I want to understand the global eco-political situation and the ruthless injustices we live in. The smouldering, bubbling, threatening water around me mirrored my inside. The goo became comforting. When I was invited as a guest lecturer at Bildkonstakademin in Helsinki in 2015, they asked me to create a curriculum based on my practice, I couldn't stop thinking about the goo and the tidewater's effect on young post-disaster

landscapes. Together with Professor Ulrika Ferm, we travelled with a carefully chosen group of students on an expedition to these landscapes around the Bay of Bengal.

"Welcome to apply to The 2016 Expedition to ecosystems in change - A post-catastrophe journey over water, under water and in newly formed intertidal landscapes. The expedition travels by foot, bicycle, swimming, bus, train and boat when in India. The program includes fieldtrips, workshops and investigations in forests, on beaches, in swamps and under water. We will dive in pristine coral reefs; explore landscapes of bleached dead corals with marine biologists; study rainforests and newly formed intertidal areas together with zoologists; and sink into the muddy mangrove-swamps with political scientists"

Some of the applicants had already studied ecology and sociology, others had degrees in anthropology or experience with humanitarian work. My ambition was to create a group dynamic with as little hierarchy as possible and where the knowledge of the expedition members had space and influence. We sweated profusely well into Tamil Nadu and Pondicherry on the Indian east coast. Nevertheless, the group moved steadily and conversations flowed freely since we had common goals and interests in the trip.

In Pichavaram, the state's enormous mangrove forests surrounded by power plants, we met a group of curious otters. They stared at us from between the brushy roots under Rizophora-mangrove tree crowns. We learned how the pores on the trunks are part of a filtering system that regulate the salt from the seawater, and that these trees are unique as they survive in anoxic and muddy waters. We spoke with aid organisations about the erosion affecting the coastline on both sides of Pondicherry, and we learned about the sand that slowly changes the landscape and ocean currents. The image of how sand behaves as a liquid in slow motion stayed with us for the entire trip. Under a relentless sun, we travelled around

the east coast's contaminated beaches and collected treasures from the debris in the water. One day I found dead turtles. First, the empty shells, yellowed and dry with blackened edges as if they had been burned. Then we found the skulls further away. The students and I made a puppet theatre with the remainders on the beach and filmed the presentation. Before we left for the city, we put the skulls on sticks around the shells. The dried bones rattled in the wind.

After spending time on the continent, we finally reached the Andaman Islands far into the Indian ocean. Our pores were black with Indian dust and all our clothes were dirty. The clean air of the island welled over us, just like the farmlands, swamps, jungle, ebbs, beaches and sea. Every place became a singular world, with its own drama and logic. We sat for hours and observed how a soft coral writhed under the sun in waiting for the tidewater to return. And we lived through the hermit crab's housing crisis as their homes are washed in corrosive acid so they shine attractively in Spanish souvenir shops. A large flock of fruit bats chattered loudly on the trees above our heads when we, exhausted, drank water next to a termite mound in the jungle on our way to the sea. This was followed by long hikes on parched surfaces of dead corals. The sharp skeletal charred the soles of our feet and reminded of an endless grey graveyard.

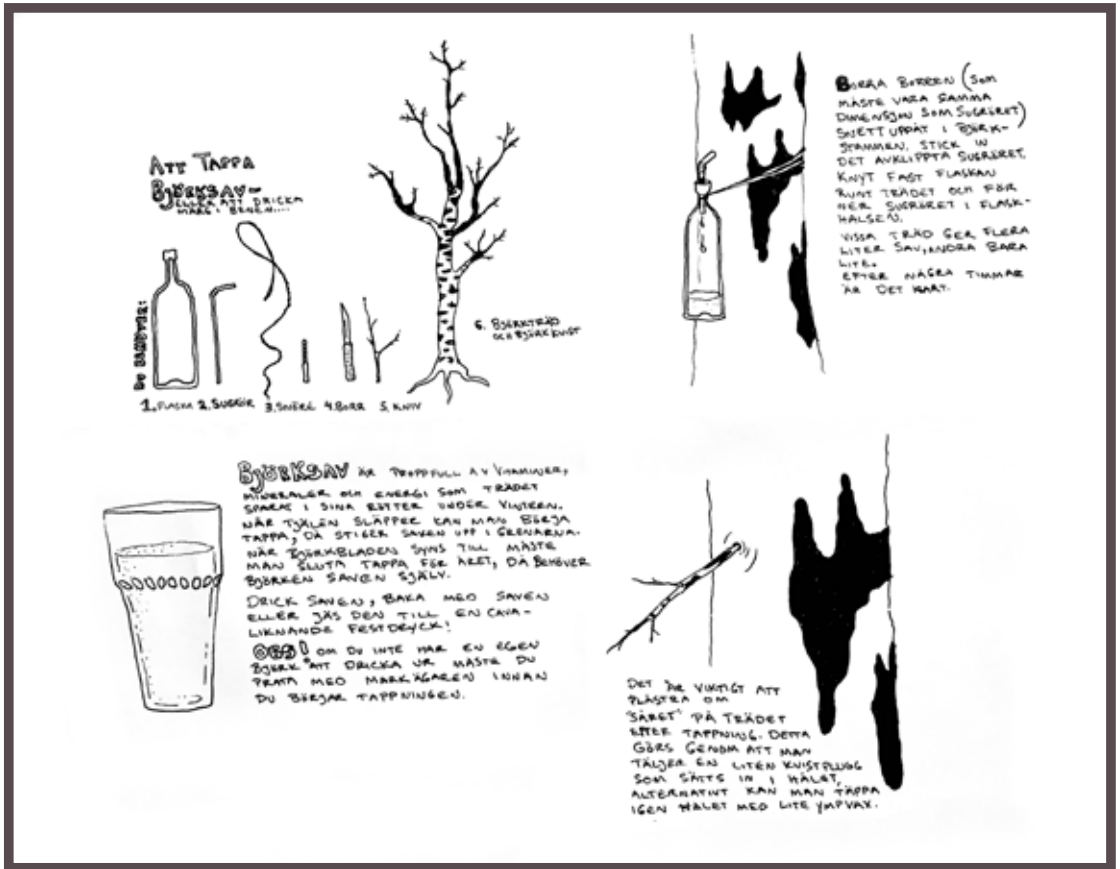
The sea was our goal almost everyday. We learned to hold our breath. We swam like whales deep under the water surface and were acquainted with the limitations of our human bodies underwater.

Sometimes we woke up at 4 am to be able to float above the coral reefs at sunrise. We met at the beach at dawn, sleepy, with our snorkels and flippers, as if we were animals with detachable limbs and functions.

We used our special microphones to listen to the movements of a starfish or to the tidewater's soundscapes. At night we spoke with other invited experts, researchers, divers, activists and farmers. On the trip's final days, we visited colonial ruins a ferry ride away. There we saw tame Axis deer or Chital and screaming peacocks wandering about. They had been left by the British when they were left India after Independence. The trees penetrated through the walls and floors of the ruined and deserted houses. We passed silently through the southern part of the Andaman inland which has been under brackish water since 2004. Our jeeps drove on raised roads, and migrating birds watched us pass by from their new nesting sites.

The expedition's last dinner was at Wandoor beach. The sun set in the horizon and the dense darkness enveloped us. We were able to follow Andaman water snakes with flashlights as they came from the sea. They climbed the huge trees hanging over the beach. The trees used to grow on land, but this side of the island had sunk under the waves and flooded their roots. Then, the monsoon winds toppled them over. Now they are lying there like silvery old bodies full of snakes.

/Signe Johannessen, Art Lab Gnesta
Foto Photo: Erik Rören

Av Signe Johannessen

Fält nr 7 ges ut av Art Lab Gnesta

Fält nr 7 is published by Art Lab Gnesta

Redaktion Editing: Åsa Anderberg Strollo, Caroline Malmström, Signe Johannessen

Översättning Translation: Isabel Löfgren, Ingela Ihrman, Åsa Anderberg Strollo

Grafisk formgivning Graphic design: Studio Louise Kelve

Tryck Print: Elanders

Upplaga Edition: 500 ex.

Omslagsbilder Cover image: Erik Rören, Art Lab Gnesta

© Art Lab Gnesta 2016

ISSN: 2001-3434

Norna Molin, medarbetare på Art Lab Gnesta i Kärruset 2015. I höst, den 30/10 2016 klockan 11:30 är det dags igen, OK Klemmingen i Gnesta bjuder in till en oförglömlig trailrun med kuperad terräng och närkontakt med Sörmlands våtmarker.

Norna Molin, collaborator at Art Lab Gnesta in Kärruset 2015. On October 30, 2016, OK Klemmingen in Gnesta will again host an unforgettable trailrun on a hilly terrain in contact with Sörmlands wetlands.

